

15 € ISBN : 978-2-491455-02-6

les éditions de l'intouchable | cahier d'art

christian menu | fushimi inari-taisha

FUSHIMI INARI-TAISHA
CHRISTIAN MENU

LES ÉDITIONS DE L'INTOUCHABLE

伏見稻荷大社

FUSHIMI INARI-TAISHA

FUSHIMI INARI-TAISHA

CHRISTIAN MENU

LES ÉDITIONS DE L'INTOUCHABLE

FUSHIMI INARI-TAISHA

De ma chambre d'hôtel j'observe les quais de la gare centrale. Les trains blancs et argentés les accostent à temps régulier. Ils se croisent et s'éloignent. Ils rejoignent Hokkaidō au nord de l'archipel et Kyūshū au sud. Le temps de leurs parcours est mesuré à la seconde. Leur arrêt au millimètre.

La précision est une histoire ancienne. Elle contraste avec le chaos apparent de la ville soumise à une urbanisation de peu de règle. Sauf celle de ne pas porter ombrage à la villa impériale Ōmiya Fukiage. Protégé de hauts et épais murs d'enceinte, le palais reste dissimulé au regard. Isolée par les douves de l'ancienne forteresse médiévale, la famille impériale vit ici au secret au cœur des bois épais du Kōkyō. Seules, quelques toitures faiblement ressurgissant de la cime des arbres attestent l'existence de la résidence et de son organisation tout autour des replis secrets du paysage. Elles laissent imaginer les rituels auxquels se soumet l'Empereur, symbole du pouvoir ancestral et légendaire.

Tout autour et tout au long des siècles se sont installés les villages et les quartiers de la ville d'Edo. À distance, et à hauteur raisonnable pour les nouvelles tours de verre.

C'est ici que je retourne régulièrement.

À Tokyo, Kyōto et Osaka.

C'est ici que j'ai appris à suspendre le temps. Mon trait et ma ligne. À la rompre pour la reprendre. À glacer mon aplat et laisser transparaître une face cachée. Un instant suspendu. À superposer les temps et les lieux. À arpenter le monde.

Que j'ai appris à retenir ma main, une fraction de seconde, pour laisser s'introduire une fuite incertaine, et le souffle d'un paysage dissimulé.

Vanuit mijn hotelkamer kijk ik naar de perrons van het centraal station. Witte en zilveren treinen rijden binnen met regelmatige tussenpozen. Ze passeren elkaar en gaan weg. Zij bereiken Hokkaidō in het noorden van de archipel en Kyūshū in het zuiden. Hun reistijd wordt op de seconde nauwkeurig gemeten. Hun stops tot op de millimeter.

Precisie is een oud verhaal. Het staat in contrast met de schijnbare chaos van de stad, die onderhevig is aan een verstedelijking met weinig regels, behalve dan dat ze de keizerlijke villa van Fukiage niet mogen overschaduwen. Beschermd door hoge, dikke muren, blijft het paleis aan het zicht onttrokken. Geïsoleerd door de gracht van het oude middeleeuwse fort, leeft de keizerlijke familie hier in het geheim in het hart van de dichte bossen van Kōkyō. Slechts enkele vage daken die uit de boomtoppen oprijzen, getuigen van het bestaan van de residentie en haar organisatie rond de geheime plooien van het landschap. Ze geven een idee van de rituelen waaraan de keizer, het symbool van voorouderlijke en legendarische macht, wordt onderworpen. Rondom en door de eeuwen heen ontstonden de dorpen en de districten van de stad Edo. Op redelijke afstand en hoogte voor de nieuwe glazen torens.

Hier kom ik regelmatig terug.

Naar Tokyo, Kyōto en Osaka.

Hier heb ik geleerd om de tijd op te schorten. Mijn potloodstreep en mijn lijn. Om het te breken om het terug te nemen. Om mijn vlakke oppervlak te bevroren en een verborgen kant te laten zien. Een hangend moment. Om tijden en plaatsen over elkaar te leggen. De wereld te overzien.

Hier heb ik geleerd mijn hand in te

C'est ici que j'ai appris le contraste et la vigueur de la pensée. Qui parfois me mène à laisser mon énergie décider.

C'est ici que j'ai appris à dissimuler le réel. Je le contourne tant que je peux.

Il en est ainsi de mes aspirations. Pour la peinture comme pour l'architecture. Je vire tout autour. Effrayé à l'idée d'affecter leur unité. D'arrêter le temps. Tuer mes rêves. Réduire mon plaisir. Et divulguer leur secret avec impudeur.

Ce train à grande vitesse que je vois arriver de Kyōto est le sujet de mes pensées. Il est pâle et fluide. Une ligne rapide sur l'horizon. Effilée, à peine perceptible. Une telle perfection. Un souffle. Trois cents kilomètres à l'heure.

Après avoir débarqué ce matin de Paris à l'aube et traversé la ville silencieuse sous la lumière d'un soleil levant, après mon enregistrement à la réception, je rejoignais ma chambre au quarantième étage. Je découvrais le spectacle miraculeux de la ville de l'extrême Est, en ligne de perspective du mont Fuji, au cône cerné d'une brume légère matinale d'un automne tant attendu. Je découvrais les cimes rougies des arbres du Kōkyō. Les feuilles des érables avaient commencé leur mutation colorée, pour bientôt refléter le rouge de leur parure d'automne.

Ici ce moment de l'année est aussi important que celui des cerisiers en fleur. La nature chatoie de mille vermillons, symbolisant le passage d'une saison à une autre par la porte sacrée des pylônes de cèdre teintés de ce même rouge ; le passage du monde profane au monde céleste.

Un battement de cœur.

Ce rouge est celui des dieux, celui d'une nature cathartique en gestation d'un autre monde.

houden, voor een fractie van een seconde, om een onzekere vlucht binnen te laten, de adem van een verborgen landschap.

Het is hier dat ik het contrast en de kracht van de gedachte leerde. Wat er soms toe leidt dat ik mijn energie laat beslissen.

Het is hier dat ik leerde om het echte te verbergen. Ik ga er zoveel mogelijk omheen.

Zo is het ook met mijn aspiraties. Zowel voor schilderen als voor architectuur. Ik draai me er helemaal omheen. Bang om hun eenheid aan te tasten. Van het stoppen van de tijd, mijn dromen te vernielen, mijn plezier te verminderen en schaamteloos hun geheim te onthullen.

Deze hogesnelheidstrein die ik uit Kyōto zie komen, is het onderwerp van mijn gedachten. Hij is bleek en vloeibaar. Een snelle lijn aan de horizon. Taps toelovend, nauwelijks waarneembaar. Wat een perfectie. Een zucht. Driehonderd kilometer per uur.

Na vanochtend bij zonsopgang uit Parijs te zijn aangekomen en onder het licht van een opkomende zon door de stille stad te hebben gewandeld, bereikte ik, nadat ik bij de receptie had ingecheckt, mijn kamer op de veertigste verdieping. Ik ontdekte het wonderbaarlijke schouwspel van de stad vanuit het verre oosten, in het verlengde van het perspectief van de berg Fuji, op de kegel, omgeven door een lichte ochtendmist van een langverwachte herfst. Ik ontdekte de rode boomtoppen van Kōkyō. De bladeren van de esdoorns waren begonnen aan hun kleurrijke mutatie, om binnenkort het rood van hun herfsttooi weer te geven.

Deze tijd van het jaar is hier even belangrijk als de tijd van de kersenbloesems. De natuur schittert met duizend vermillons, als symbool van de overgang van het ene seizoen naar het andere door de

Je ne réserve jamais d'hôtel à une trop grande distance de la gare centrale. De là je peux rejoindre toutes les provinces de l'archipel. Le train rapide m'y dépose en quelques heures, quelques minutes. En un souffle traversant l'île et ses panoramas de rizières. Une ligne de force d'entre-les paysages vermillés de l'archipel, mystérieux et dérochés.

Contourner le globe à dix mille mètres d'altitude et désormais filer à trois cents kilomètres heure pour rejoindre Kyoto, provoquent un sentiment de dépassement de la réalité. Du « sur-naturel ».

Quand tout va mal, je me rêve à circuler à bord de ce train immaculé. Une flèche plus rapide que le temps.

La mutation miraculeuse de la couleur des paysages est le signe de l'impermanence de la nature divine du monde. Celle des océans au mont Fuji, des forêts et des lacs, des torrents et des rivières, du soleil et de ses couchers, de la brume aux pluies d'orage.

Il s'agit d'un rouge intense, safran. Le rouge à l'horizon. Le soir. Le rouge du monde de l'au-delà sur la ligne séparant l'océan du ciel. Séparant le monde des vivants de celui des dieux. Le rouge des portiques au double linteau courbe posé sur les lourdes colonnes de bois de cèdre, symbole de la limite naturelle entre le ciel et la terre.

Après avoir peint une série de fondus incolores, des ombres et des brumes des lagunes charentaises et vénitiennes, j'effectuai une série de toiles rouges, de paysages brûlés par le feu et purifiés, de la couleur privilégiée des esprits. Un rouge violent et brutal. Sans nuance.

Cette couleur intégrale, celle des kimonos des prêtresses « miko » et des charpentes des « tori-is », m'obsède depuis la visite de mon premier sanctuaire shinto, celui de Sasuke Inari-jinja.

heilige deur van de cederpylonen, gekleurd met ditzelfde rood; de overgang van de profane wereld naar de hemelse wereld.

Een hartslag.

Dit rood is dat van de goden, van een cathartische natuur in de dracht van een andere wereld.

Ik boek nooit een hotel te ver van het hoofdstation. Van daaruit kan ik alle provincies van de archipel bereiken. De sneltrein brengt me er in een paar uur, een paar minuten. In een adem doorkruis je het landschap van het eiland en zweef je boven de rijstvelden. Een krachtlijn tussen de ruige, mysterieuze en verborgen landschappen van de archipel.

Op een hoogte van tienduizend meter rond de aarde reizen en nu met driehonderd kilometer per uur Kyoto bereiken, -geeft een gevoel van voorbij de werkelijkheid te gaan.

Van het 'bovennatuurlijke'.

Als alles misgaat, droom ik ervan om op deze smetteloze trein te rijden. Een pijl sneller dan de tijd.

De wonderbaarlijke verandering van de kleur van het landschap is een teken van de vergankelijkheid van de goddelijke aard van de wereld. Van de oceanen tot de berg Fuji, van de bossen en de meren, van de beken en de rivieren, van de zon en de zonsondergangen, van de mist tot de regenbuien.

Het is een intens saffraanrood. Rood aan de horizon. De avond. Het rood van de wereld voorbij de lijn die de oceaan scheidt van de hemel. De wereld van de levenden scheiden van die van de goden. Het rood van de portieken met hun dubbel gebogen bovendorpels op de zware cederhouten zuilen, die de natuurlijke grens tussen hemel en aarde symboliseren.

Na een reeks kleurloze vervagingen,

À mon premier séjour sur l'archipel, il y a désormais trente-cinq ans, venu pour y présenter mon travail d'architecte je m'étais échappé de Tokyo pour aller découvrir la plage de la vague d'Hokusai. La plage de Kanagawa donnant sur la baie de Sagami. En remontant à pied vers les terres je tombai sur une allée de portes d'un rouge éclatant. Une allée d'escaliers traversant plusieurs centaines de portiques grimpaient vers le haut d'une colline verdoyante dissimulant de multiples petits sanctuaires setsumatsushas disséminés.

L'alignement des centaines de colonnettes refermant la perspective du chemin vers le point le plus sombre de la forêt, me laissa un sentiment d'infini identique à celui que me provoquent les alignements des mêmes colonnettes de bois des « carlets » charentais en direction de l'océan et de son horizon lointain, ou encore des « palines » des canaux de la lagune embrumée de Venise.

J'appris lors ma visite du sanctuaire de Sasuke Inari-jinja de Kamakura, que ce dernier n'était que le petit frère d'un ensemble bien plus important à Kyoto, le sanctuaire de Fushimi Inari-taisha.

Dès le lendemain j'embarquai à bord du Shinkansen en direction de la ville impériale historique que je ne connaissais pas encore, pour découvrir la version la plus aboutie du sanctuaire shinto : Fushimi Inari-taisha et ses mille tori-is à la teinte sulfure. L'étonnement qui avait été le mien à Kamakura, redoubla. Parcourir le chemin dessiné par les alignements de tori-is grimpaient dans la montagne est une expérience qui pourrait se rapprocher de celle du transport accéléré que permettent nos engins modernes, nous catapultant dans la virtualité du monde de l'esprit et de sa force métaphysique. Le chemin est long presque infini. Circulaire. Il vous conduit au plus profond de la forêt. Plusieurs heures à le parcourir. Pour enfin

schaduw en nevels van de lagunes van de Charente en Venetië, schilderde ik een reeks rode doeken, van door vuur verbrande en gezuiverde landschappen, van de bevoorrechte kleur van de geesten. Een gewelddadig en brutaal rood. Zonder nuance.

Deze integrale kleur, die van de kimono's van de "miko"-priesteressen en de lijsten van de "torii's", heeft mij geobsedeerd sinds mijn eerste bezoek aan een Shinto-schrijn: dat van Sasuke Inari-jinja.

Bij mijn eerste verblijf op de archipel, vijfendertig jaar geleden, toen ik mijn werk als architect kwam voorstellen, ont-snapte ik uit Tokio om het strand van de Golf van Hokusai te ontdekken. Het strand van Kanagawa met uitzicht op de baai van Sagami. Op de terugweg landinwaarts kwam ik langs een laan met felrode deuren. Een laan van trappen door enkele honderden portieken klom omhoog over een groene heuvel die meerdere kleine setsumatsushaschrijnen her en der verborg.

De uitlijning van honderden zuilen die het perspectief van het pad naar het donkerste punt van het bos afsluit, gaf me een gevoel van oneindigheid dat identiek was aan dat van de uitlijning van dezelfde houten zuilen van de "carrelets" van de Charente naar de oceaan en zijn verre horizon, of de palen van de kanalen van de mistige lagune van Venetië.

Tijdens mijn bezoek aan het Sasuke Inari-jinja heiligdom in Kamakura, leerde ik dat deze laatste slechts het kleine broertje was van een veel groter complex in Kyoto, de Fushimi Inari-taisha schrijn.

De volgende dag al stapte ik op de Shinkansen-trein naar de historische keizerlijke stad, die ik nog niet kende, om de meest volmaakte versie van het Shinto-schrijn te ontdekken, Fushimi Inari-taisha, met zijn duizend zwavelgetinte torii's. De verbazing die ik in Kamakura had,

resurgir au bleu du ciel.

Ce jour-là, le rouge devint une couleur pure qu'il me sembla impossible à convoiter ; à l'inverse la répétition en général, de la colonne porteuse en particulier, elle, s'imposa à mon esprit comme la première de mes obsessions architecturales et graphiques.

Ce que je ne me permis pas pendant de longues années finit par survenir. Le rouge que je m'interdisais, apparut comme une évidence, la teinte qui me permettrait de me distancer d'une réalité que nos yeux semblent nous décrire. Mais dans laquelle je ne retrouvais que trop peu de mon monde imaginaire.

Plus d'une année durant, ma palette ne comporta qu'une seule couleur. Plus d'une année durant, je peignis à rechercher le souffle de la contemplation d'un paysage de sang et de feu, par la saturation de la couleur procurant l'ultime sentiment d'ambiguïté.

C'est ainsi que sortit de l'atelier de Venise cette nouvelle exposition,

Fushimi Inari-taisha.

werd verdubbeld. Het pad bewandelen dat wordt getrokken door de uitlijningen van de tori-is bij het beklimmen van de berg is een ervaring die kan worden vergeleken met die van het versnelde vervoer dat onze moderne machines mogelijk maken, en die ons katapulteert in de virtualiteit van de wereld van de geest en zijn metafysische kracht. Het pad is lang, bijna oneindig. Rondschrijven. Het brengt je diep in het bos. Een paar uur om het door te nemen. Om eindelijk tevoorschijn te komen in het blauw van de hemel.

Die dag werd rood een pure kleur die een onmogelijk te bereiken begeerte leek; omgekeerd drong de herhaling in het algemeen, en de dragende kolom in het bijzonder, zich aan mijn geest op als de eerste van mijn architectonische en grafische obsessies.

Wat ik mezelf jarenlang niet toestond, gebeurde eindelijk. Het rood dat ik mezelf verboden had te gebruiken, verscheen als een voor de hand liggende keuze. De kleur die mij in staat zou stellen afstand te nemen van een werkelijkheid die onze ogen beschrijven, maar waarin ik te weinig van mijn denkbeeldige wereld terugvond.

Meer dan een jaar lang bevatte mijn palet maar één kleur. Meer dan een jaar lang schilderde ik op zoek naar de adem van de contemplatie van een landschap van bloed en vuur, door de verzadiging van kleur die het ultieme gevoel van dubbelzinnigheid geeft.

Zo is deze nieuwe tentoonstelling uit het atelier in Venetië gekomen,

Fushimi Inari-taisha.

I

195 X 114
acrylique sur toile de lin

I

195 X 114
acrylique sur toile de lin

I

195 X 130
acrylique sur toile de lin

1

195 X 130
acrylique sur toile de lin

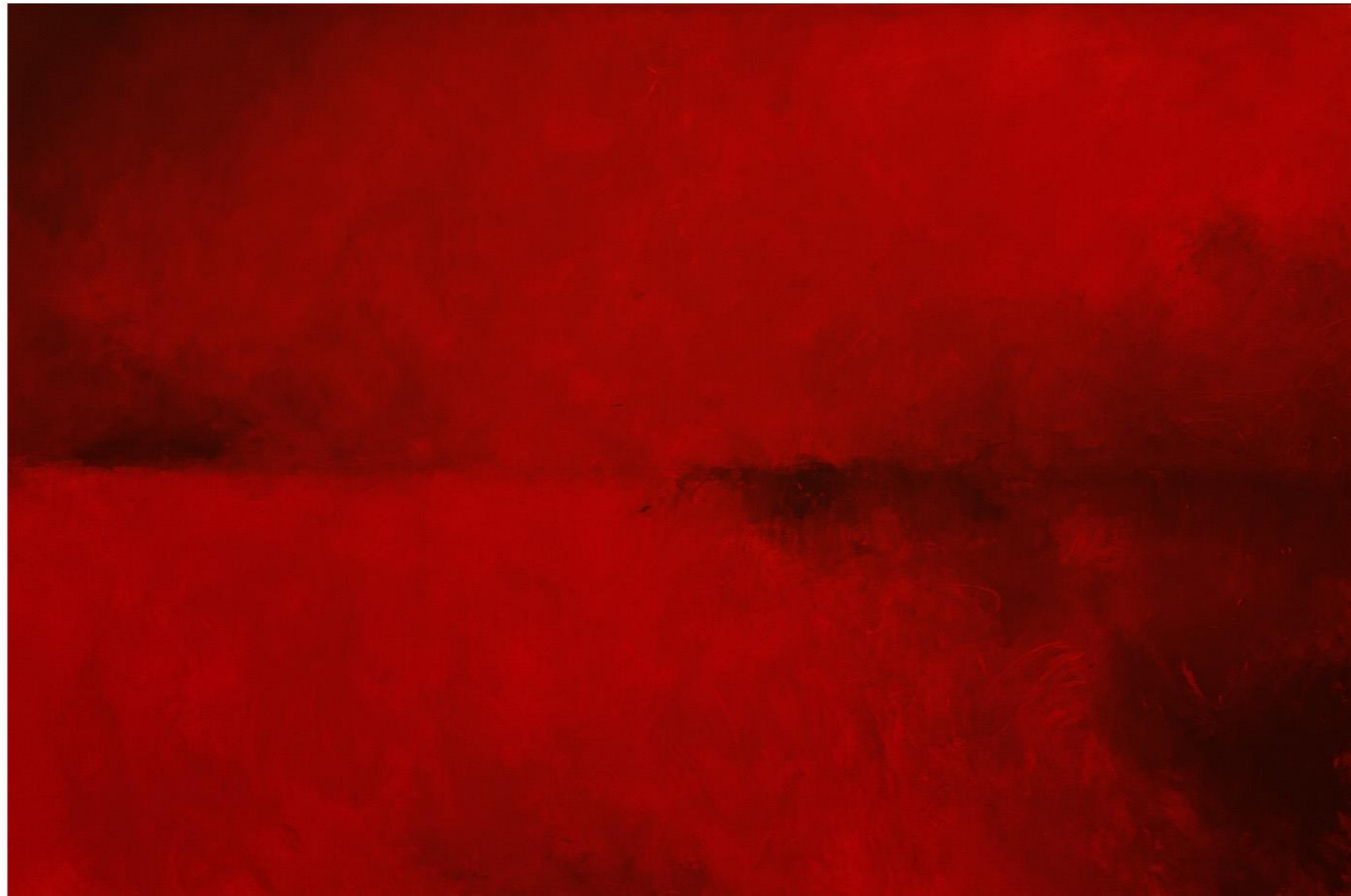
I

195 X 130
acrylique sur toile de lin

I

195 X 130
acrylique sur toile de lin

I

195 X 130
acrylique sur toile de lin

I

195 X 130
acrylique sur toile de lin

I

I

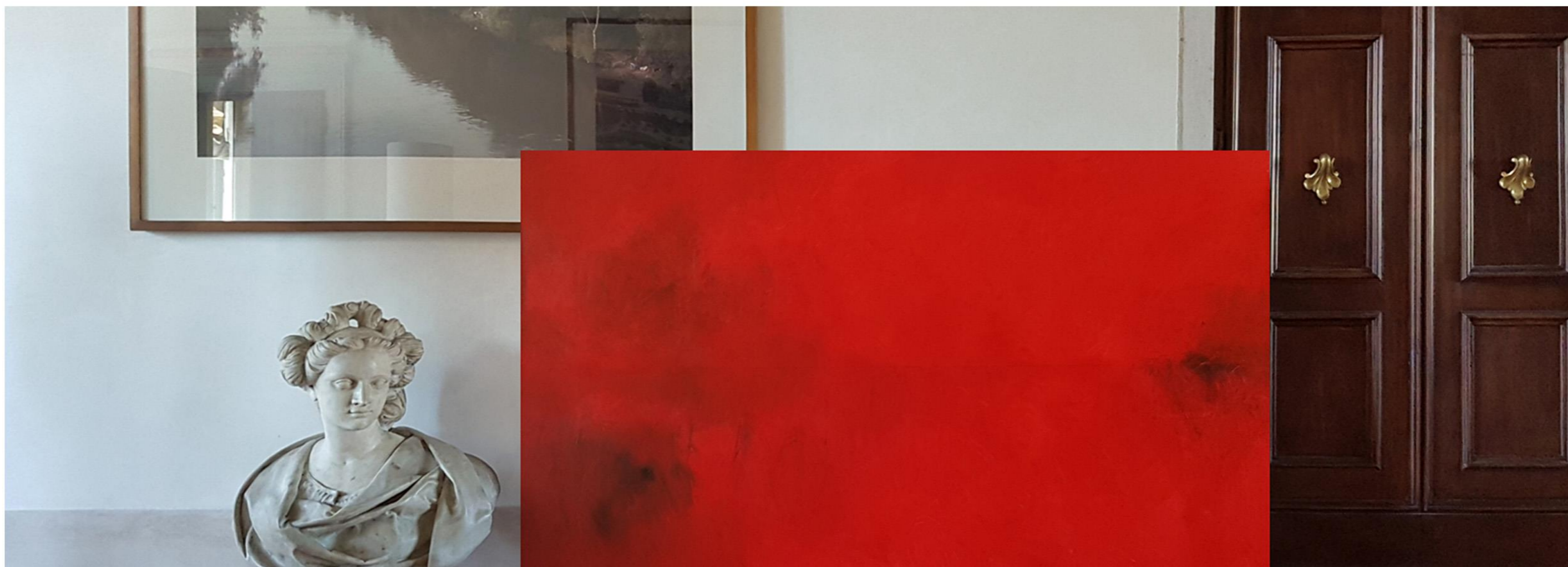
195 X 114
acrylique sur toile de lin

2021_08 - GALERIE SAMYN WONEN - TRAVAUX - VERBOUWING - 2021_11 VERNISSAGE EXPO CHRISTIAN MENU

|

EXPOSITIONS

CATALOGUES ÉDITIONS N.D. ET DE L'INTOUCHABLE

<https://christianmenu.wixsite.com/cm-peintre>

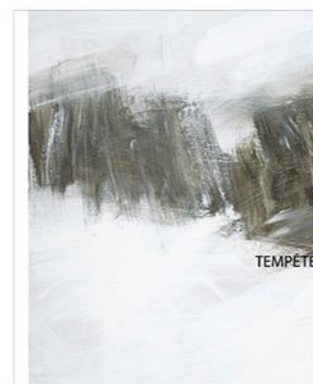
BRESIL
GALERIE NICOLAS DEMAN
PARIS FRANCE

ANTIOCHE
GALERIE NICOLAS DEMAN
PARIS FRANCE

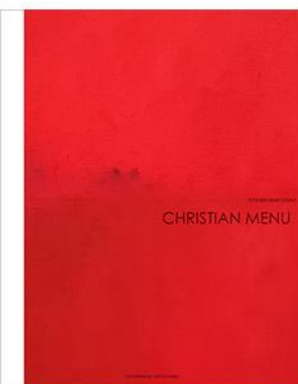
NU-PAYSAGE
GALERIE NICOLAS DEMAN
PARIS FRANCE

TEMPÊTE
GALERIE NICOLAS DEMAN
PARIS FRANCE

CHARRON
GALERIE NICOLAS DEMAN
PARIS FRANCE

FUSHIMI INARI-TAISHA
GALERIE SYMAN
ROESELARE BELGIQUE

Christian Menu
<https://christianmenu.wixsite.com/cm-peintre>

Les Éditions de L'Intouchable

2 rue de Villersexel
75007 Paris France
contact@ed-intouchable.fr
<https://ed-intouchable.wixsite.com/editions-intouchable>

Grafiche Aurora srl

Via della Scienza, 21
37139 Verona Italia

Mise en page :

Les Éditions de L'Intouchable Studio
Paris France

Traduction :

David Phlypo

Crédit photographique :

Philippe Evenou
David Phlypo
Christian Menu

Achevé d'imprimer en octobre 2021
dans les ateliers de Grafiche Aurora srl

Imprimé en Italie

Dépôt légal octobre 2021

Copyright 2021

Les Éditions de l'Intouchable
Christian Menu
Tous droits réservés

15 € ISBN : 978-2-491455-02-6

伏見稻荷大社